

Adlerietiškos psichologijos vystymosi istorija Lietuvoje
Eglė Zubienė
Individualiosios psichologijos institutas
2009

Gyvendamas kiekvienas žmogus renkasi: statyti ar auginti. Statytojas dirba ilgus metus. Vieną dieną jo darbai baigiasi. Jis apsigyvena savo pastatytų sienų apsiausty. Gyvenimas praranda savo prasmę tada, kai baigiasi statyba.

Dar yra tie, kurie augina. Jie ištvėria visas audras ir metų laikų netikėtumus. Jie retai ilsisi. Bet, kitaip nei pastatytas namas, sodas niekada nesustoja augti. Sodas reikalauja iš sodininko nuolatinio dėmesio. Augintojui tai yra gyvenimo avantiūra.

Augintojai visada atpažįsta vieni kitus, nes jiems žinoma, kad kiekvieno medžio istorija yra viso Pasaulio vystymasis.

Paulo Coelho. Brida

Daug galvojau, kaip pradėti šį pranešimą? Pradėjau P. Coelho citata, nes noriu sau ir kitiems atsakyti į klausimą: ką mes veikiame: statome ar auginame? Kaip gimė IPI, kokia jo istorija? Įdomu pažvelgti atgal ir pasitikrinti, kur esame 8-aisiais gimimo metais...

PRIEŠISTORĖ

Tai buvo jaunų tėvų pirmas ir labai laukiamas vaikas. Pradėtas su meile LIPD III vasaros stovykloje, Paberžėj. Tėvai buvo pasitikintys, jautėsi gabūs, priklausantys ir svarbūs. Tėvų istoriją lydėjo pasaulinio IP judėjimo atstovų padrašinimas ir pritarimas. Trečiais draugijos gyvenimo metais - buvome neįtikėtinai daug pasiekę - įveikę natūralų menkavertiškumo jausmą, jautėmės galintys kurti mokymosi įstaigą - IPI.

Kokia to kūdikio priešistorė? Kas turėjo įtakos? Kokia buvo socialinė situacija Lietuvoje, pasaulio adleriečių judėjime?

Kuriantis IP draugijai, Lietuvos psichologinėje aplinkoje dominavo stiprios psichoanalitinės (Z. Froido), Jungistinės analizės, Egzistencinės psichologijos draugijos, kurios kūrė ar jau buvo pradėjusios savo mokymo programas profesionalams. Vyko Grupinės analizės, psichodramos testinės programos. Jų kontekste, mūsų padriki seminarai, nors ir labai gerai vertinami netgi tų pačių psichoanalitinių mokyklų atstovų, nekoordinuota veikla atrodė nesisteminta, nekoncentruota, menkos sklaidos. Individualioji A. Adlerio psichologija niekada nebuvo užmiršta tiek prieškario, tiek sovietmečio laikotarpiu. Vilniaus universitete ją dėstė prof. A. Gučas, propagavo prof. D. Gailienė, Z. Streikus, A. Kučinskas, doc. R. Bieliauskaitė. Dar sovietmečiu Universitete paskaitas skaitė prof. V. Bieliauskas - šeimos terapeutas, A. Adlerio psichologijos žinovas iš JAV. 1992 - 1996 metais Druskininkų „Darnos“ mokykloje lankėsi IP klasiko R. Dreikurso duktė Eva Ferguson - Dreikurs, prof. Bill Linden, Edna Nash (Kanada), Betty Lou Betner (JAV), Helmut Heuschen (Vokietija), Teo Joosten (Olandija), Eric Masanger (JAV), Michael Popkin (JAV), Yvonne Schuerer (Šveicarija), prof. Roy M. Kern (JAV), Frank Walton (JAV) ir kiti ICASSI dėstytojai. Jau nuo 1992 metų lietuviai pradėjo dalyvauti ICASSI vasaros stovyklose: Z. Streikus organizavo kelionę į Olandiją.

1993 metais lietuviai dalyvavo stovykloje Prahoje, 1995 - Maltoje, 1996 - Anglijoje. Tačiau iki 1997 metų nebuvo organizacijos, kuri vienytų, apjungtų visus organizuojamus renginius, galėtų konkuruoti ir/ar bendradarbiauti su kitomis analogiškomis organizacijomis Lietuvoje ir pasaulyje.

Nani Wirth (Šveicarija) seminaras „Tėvų grupė“ 1997 metų pavasarį Panevėžyje buvo Lietuvos Individualiosios psichologijos draugijos įkūrimo impulsas. Edita Briedienė ir Eglė Zubienė buvo pasiryžusios pradėti tvarkyti steigimo dokumentus. Reikėjo 20 iniciatyvinės grupės narių, kurie, pagal galiojančius įstatymus, galėjo steigti draugiją. Ilgos ir piktos diskusijos užvirė steigiamajame susirinkime - daug nepasitikėjimo, abejonių, netikrumo buvo aplink. Diskusijas kėlė klausimas, kad steigama draugija turėtų vienyti ne tik psichologus, psichoterapeutus, bet visus žmones, kurie domisi IP. Tai buvo labai nauja ir netikėta, todėl kėlė didelį pasipriešinimą. Kita vertus, tuo metu Lietuvoje gana aktyviai veikė daug psichologus vienijančių draugijų, kurios siūlė patrauklias mokymo programas. Daugelis būsimų steigėjų abejojo kuriamos draugijos tikslingumu ir prasme, nes atskirų IP renginių netrūko, o priklausyti draugijai ir investuoti save trūko motyvacijos. Manau, kad adlerietiškos draugijos kūrimo istorija atspindi pasaulinę praktiką - niekas neabejoja A. Adlerio indėliu į psichologijos mokslo vystymąsi, bet jo idėjų tiesioginė sklaida nuolat susiduria su stipriu kitų mokyklų atstovų pasipriešinimu, nuvertinimu, ignoravimu. O adlerietiško mokymo pasekėjai ne visada moka ryžtingai, gal agresyviai, išsikovoti jiems priklausančią vietą po saule. Iniciatyvinės grupės entuziazmas nugalėjo ir draugija buvo įkurta 1997 metų balandžio mėnesio 8 dieną. Pirmąją draugijos prezidentę buvo išrinkta Edita Briedienė. Šiuo metu apie 10 steigėjų vis dar aktyviai dalyvauja draugijos veikloje, o likusieji pasirinko kitas draugijas arba tik epizodiškai įsijungia į draugijos gyvenimą. Jau tais pačiais 1997 metais buvo suorganizuota pirmoji vasaros stovykla, pradėjo vykti kasmetinės konferencijos. Psichologinių žinių sklaida neprofesionalų tarpe labai pasiteisino. 1998 metais Vilniuje įvykusi ICASSI vasaros stovykla (pav. Nr. 1) išplėtė daugelio lietuvių akiratį. Didžiosios Britanijos filantropas J. Sharp savo lėšomis finansavo daugelio lietuvių dalyvavimą ne tik ICASSI vasaros stovykloje, bet ir parėmė R. Kern ir F. Walton projektą Lietuvoje, Latvijoje, Estijoje 1999 - 2000 metais. Šiame projekte dalyvavo 4 LIPD narės - E. Beržinienė, V. Dapševičienė, L. Lasauskienė ir E. Zubienė. Šis projektas prisidėjo prie A. Adlerio psichologijos sklaidos Baltijos šalyse: jam vykstant, Latvijos kolegos įkūrė Individualiosios psichologijos institutą Rygoje. Daug pedagogų, socialinių darbuotojų, specialiųjų pedagogų ir tėvų buvo supažindinti su IP galimybėmis. Draugijos populiarumas labai išaugo. 2000 metais narių skaičius viršijo 150. Jau buvo žinoma, kad mūsų draugija domisi IAIP sekretorius Horst Groener ir žada dalyvauti 2001 metų pavasario konferencijoje. Jos metu LIPD, kaip atitinkanti reikalavimus, buvo pakviesta tapti IAIP nare. 2002m. Rugpjūčio mėnesį, Miunchene vykusioje 22-ojoje tarptautinėje konferencijoje, mes buvome priimti į IAIP. Tapome 27-ąja organizacija Tarptautinės asociacijos. Tuo metu Vokietijos IP draugija padovanojo unikalią galimybę - Miuncheno A. Adlerio instituto bendradarbiai dr. Gisela Eife, Dagmar Peric, dr. Dorothee Kollmann, dr. Karl Heinz Witte, Christa von Treuberg vedė klinikinių atvejų aptarimo grupes. Gaila, kad šia galimybe pasinaudojo tik šešios LIPD narės- Edita Briedienė, Rūta Gaubienė, Albina Kepalaitė, Dalia Laurinavičienė, Violeta Satkūnienė ir Eglė Zubienė. Supervizoriai buvo patenkinti grupės darbu, jie įvertino mūsų žingeidumą,

rimtą požiūrį į darbą, atsakingą pasiruošimą ir pareiškė norą atvykti į Lietuvą. Tai buvo 2002-ieji.

Pav. Nr. 1 ICASSI 1998, Vilnius

GIMIMAS IR PIRMIEJI DU METAI

Ir štai - trečiojoje LIPD vasaros stovykloje 1999 metais dalyvavo jau apie 50 narių (pav. Nr. 2). Stovykloje vyravo draugiškumo, bendrumo atmosfera. Žavėjo tai, kad domėtis psichologija pradėjo šeimos, pensininkai, statybininkai, verslininkai ir ypač - vaikai, kurie jau stovyklos pradžioje imdavo klausinėti apie kitų metų perspektyvas.

Pav. Nr.2. Vasaros stovykla Paberžėje

Jaukioje, kūrybiškoje aplinkoje subrendo Instituto gimimo idėja. Norėjosi turėti įstaigą, kuri teiktų nuoseklų, sistemintą išsilavinimą visiems, kas nori gilinti ar įgyti IP žinių. Steigėjomis tapo tuo metu labai tikėjusios mokymo programos reikalingumu LIPD narės - Rasa Barkauskienė, Rasa Bieliauskaitė, Erika Beržinienė, Edita Briedienė, Lilija Lasauskienė, Violeta Satkūnienė ir Eglė Zubienė. Tuo metu jos visos ieškojo iššūkių, jautėsi subrendusios naujo kūdikio – Lietuvos individualiosios psichologijos instituto - gimimui. Violeta Satkūnienė pasisiūlė tapti pirmąja IPI direktore - administratore. Tai buvo „apvaisinimo“ momentas: sunku prisiimti atsakomybę! Jos apsisprendimas turėjo ypatingą vertę! Kūdikis gimė 2000 metų kovo 7 dieną ir, kaip viešoji įstaiga, buvo įregistruota Vilniuje. Kadangi jis- kūdikis, nebuvo pilnai išnešiotas, tai pirmuosius mėnesius reikalavo daug dėmesio - steigėjos susirinkimus rengė kartą per mėnesį, daug diskutavo, draugavo, pykosi. Kūdikio poreikiai didėjo ne dienom, bet valandom. Vyko intensyvus gyvenimas. Tik įregistravus įstatus, įvyko pirmasis įvadinis instituto seminaras, kurį vedė Gerhard Baumer (Vokietija). Praėjus dviems mėnesiams institute pradėjo studijuoti pirmoji konsultantų grupė (pav. Nr. 3), po 11 mėnesių - antroji. Edita Briedienė savo pranešime teigia - „kūdikiams švelnumo reikia ne tik kaip atsargaus, jų galias atitinkančio fizinio kontakto, bet ir kaip draugiško, nežalojančio bendravimo, saugumą teikiančio nuraminimo. Kai kūdikio aplinka yra pakankamai švelni ir saugi, jis gali pasaulį suvokti kaip nepavojingą vietą, kurią galima tyrinėti, kurioje galima laisvai reikštis ir gerai jaustis“.

Pav. Nr. 3. Pirmoji konsultantų grupė

Pirmos ir antros grupės Konsultantų grupių studentai tikrai džiaugėsi betarpišku, saugiu, lygiaverčiu bendravimu su IP instituto dėstytojais. 2001 metų žiemą institute studijavo jau 25 studentai. Tačiau didelės dėstytojų pastangos ir noras būti tobulomis iššaukė pirmą krizę - nepraėjus nei metams, instituto direktorė Violeta Satkūnienė paprašė atsistatydinimo galimybės ir liko savo poste tol, kol bus surastas kitas vadovauti tinkamas asmuo. Mamoms, kurios augina mažus vaikus taip pat reikia palaikymo ir švelnumo. Didelė tikimybė, kad tuo metu visoms steigėjoms to pritrūko, nors nuolat gaudavome paramą iš Vokietijos kolegų, palaikėm ryšius su šveicariais, latviais. Steigimo ir kūrimosi etapas emociškai buvo sunkus visoms mamoms gal ir todėl, kad visos buvo įsitraukusios į kitas veiklas - dirbo mokyklose, ligoninėse, psichologinėse-pedagoginėse tarnybose, universitetuose, privačioje praktikoje. Visos steigėjos iki šiol dirba institute neatlygintinai. Honorarus gauna tik už vedamas mokymo valandas. Nei viena iš steigėjų neturėjo ankstesnės organizacinės patirties, o menkavertiškumo hiperkompensavimas ir objektyvios finansinės galimybės neleido ieškoti pagalbos iš šalies ar „uždaryti“ instituto veiklą. 2001 metų sausį buvo nuspręsta įkurti dar vieną etatą - mokomojo direktoriaus. Tas pareigas pradėjo vykdyti Edita Briedienė. Tas faktas galbūt buvo postūmis tolimesniam vaisingam Vokietijos profesionalų ir IPI bendradarbiavimui. Dr. Roy Kern daug padėjo pirmais instituto gyvenimo metais. Jo patirtis verslo psichologijoje buvo neįkainuojama tuo metu, kai mamos- steigėjos jautėsi lyg sėdinčios ant didelės ledo lyties šiltoje atogrąžų jūroje ir saugančios ką tik gimusį žvąlų, žingaidų kūdikį.

Lygiai po metų gimusi idėja steigti instituto patarėjų tarybą, kurioje dalyvautų laisvanoriškais pagrindais skirtingų profesijų žmonės neįsitvirtino. Įvykęs pirmas ir vienintelis susitikimas liko kaip vertingas atsiminimas, bandymas gauti padrąšinimą ir pritarimą, kurio tuo metu trūko. Kadangi instituto steigėjos tuo pat metu buvo (ir yra), ir LIPD tarybos narės, tai Horst Groener vizitas, dr. Rainer Schmidt sesija, Samuel Schuerer ir Inguna Upzare seminarai stipriai palaikė instituto veiklą.

Jaunos mamos nebuvo apgalvojusios, kur augins vaiką. Glaustis teko visokiausiuose vietose- sesijos vyko mokyklose, pedagoginėse tarnybose, klebonijose. Direktorės Violetos Satkūnienės nepasitenkinimas tikrai turėjo pagrindą, bet visi sėdėjome tame pačiame laivelyje... Mamų auklėjimo stilius daug kur priminė lepinimą, o tai – direktorei, kaip pagrindinei mamai, buvo per sunki našta. Jai tekdavo pačios sunkiausios ir atsakingiausios užduotys, kai vaikas sirgdavo ar turėjo kitų sunkumų. Pirmieji - antrieji instituto gyvavimo metai, kylantys organizaciniai – priežiūros - tarpasmeninių santykių rūpesčiai gal ir atitolino steigėjas nuo ankstesnių draugų - ICASSI kolegų, bet, kita vertus, LIPD naujieji nariai, tie paaugliai, kurie dalyvavo LIPD vasaros stovyklose, vėliau pasirinko psichologijos studijas, ėmė aktyviau bendradarbiauti. Rūta Lasauskaitė važiavo į keletą ICASSI, aktyviai reiškiasi Lietuvos psichologų bendruomenėje. Stovyklose užaugo nauja karta. Nemažai iš jų pasirinko psichologo profesiją - Giedrė Markuckaitė, Ignė Barkauskaitė studijuoja universitete, kiti - psichologines žinias, bendrumą, kuriuos gavo stovyklose - naudoja kurdami savo gyvenimus, organizuodami stovyklas kitiems - veda grupes vaikams, laisvalaikio renginius.

TRETIEJI METAI

Trečiuosius gyvenimo metus Institutas pradėjo turėdamas naują pagrindinę mamą - direktorę Silvą Markuckienę, kuri pati mokėsi antroje konsultantų grupėje. Institute prasidėjo esminiai pokyčiai - trečiosios grupės augimas ryškiai atspindėjo autonomijos - priklausomybės konfliktą. Viena vertus, studentės skundėsi, kad jaučiasi apleistos, kita vertus - nesutiko su tam tikrais reikalavimais, vidinėmis taisyklėmis. Aštrus tapo instituto pripažinimo oficialiose institucijose klausimas. Studentės buvo nusivylusios, jos turėjo rinktis - tęsti studijas ar jas mesti. Mamų entuziazmas buvo sumažėjęs, norėjosi pokyčių. Rožiniai visagalybės akiniai buvo pamiršti visam laikui. Finansavimo iš įvairiausių Europos fondų gauti nepavyko tačiau institutą stipriai palaikė tetų ir dėdžių pagalba iš užsienio. Edita Briedienė užmezgė neįtikėtinai svarbius ryšius. Ji jau nuo 2000 metų dalyvavo DGIP rudens seminaruose, kur buvo maloniai kviečiama draugijos tarybos. Traude Crins, Dr. Monika Bulitta, Baerbel Husmann ir Berndt Schaepers, Ulrich Seidel, Bettina Schubert, Med.dr. Albrecht Schottky, Gerti Gerlach tuo metu vedė seminarus institute. Mamos gi, tuo metu gavo iš Miuncheno A. Adlerio instituto dar nekonkretų, bet gana tvirtą pasiūlymą bendradarbiauti. Instituto mamos gavo viltį turėti asmeninę terapiją, supervizijas ir mokomuosius seminarus. Naujosios direktorės vadovavimo stilius labai tiko tuo metu telkiant mamų ir vaikų jėgas vieningam tikslui - instituto augimui. Silva Markuckienė sugebėjo švelnų auklėjimo stilių, kuris labai priminė pampering, pakeisti demokratiniu, konkrečiu, tuo jis tapo daugiau padrašinantis, realistiškas; su kiekvieno atsakomybe ir pareiga.

KETVIRTIEJI IR PENKTIEJI METAI

2003 metus pradėjome priimdamos naują 4-ą studentų grupę. Tuo metu institute jau mokėsi 52 studentai. Institute dėstė steigėjos - mamos, vokiečiai Horst Groener, Prof. Hans Josef Tymister, mamų grupę baigė Dr. Monika Bulitta. Prisijungė lietuviai psichologai, psichoterapeutai - B. Didžiokaitė, dr.G. Gudaitė, dr. A. Kepalaitė, dr. E. Laurinaitis, Dr. R. Kočiūnas, dr. K. O. Polukordienė, dr. A. Valantinas. Tai buvo ir instituto pripažinimo laikas Lietuvos psichologų bendruomenėje. Tuo metu čia kūrėsi kiti mokymo institutai, kurie mūsų pavyzdžiu ėmėsi tęstinių psichologijos mokymų ne tik profesionalams. Buvo pasirašyta bendradarbiavimo sutartis su Latvijos IP instituto valdybos pirmininke Inguna Upzare.

Tais metais vyko aktyvus svarstymas apie tolesnį mamų bendradarbiavimą su vokiečių analitikais. Keturios drąsios - Erika Beržinienė, Rasa Bieliauskaitė, Edita Briedienė, Eglė Zubienė nusprendė nerti į gilius analizės vandenį. Plaukti jas pasiryžo mokytį dr. Med Gisela Eife ir dr. Karl Heinz Witte. 2003 metų rugsėjo mėnesį grupė pradėjo keliones į Miuncheną. Gana greitai paaiškėjo, kad mokymus teks tęsti iki šiol...

2004 metais kovo mėnesį studijas institute pradėjo naujoji 5-oji grupė. Tuo metu institute mokėsi studentai iš 15 Lietuvos miestų ir rajonų. Vidurvasarį baigiamuosius darbus gynėsi pirma instituto laida. Norėjosi gilesnių vandenų, didesnio pasimėgavimo nuveiktais darbais. Objektiviūs faktai rodė, jog kažkas organizacijoje - vaiko vystymesi yra problematiška - tik 2 instituto studentės - Gražina Ališauskienė ir Irena Česnulaitienė įvykdė programos reikalavimus ir apgynė baigiamuosius darbus.

Draugija gavo IAIP generalinio sekretoriaus informaciją ir kvietimą dalyvauti 23 - jame kongrese Turine.

Prof. Hans Josef Tymister buvo vienintelis Vokietijos konsultantas tais metais dėstęs konsultantų programoje. Jis užmezgė labai glaudžius ir asmeninius ryšius su ketvirtosios instituto grupės studentėmis ir, šiuo metu, kai kurioms studentėms yra kaip tikras tėvas - dvi iš jų Daina Kremensienė ir Lėda Turau – Petrauskienė gavo jo asmeniškai patvirtintus konsultantų programos baigimo pažymėjimus. Tai gera pamoka, kad savo vaikais reikia rūpintis - būti su jais, šiltai ir saugiai bendradarbiauti.

Samuel Schuerer konsultantų programoje vedė sesiją kaip Latvijos IP instituto dėstytojas.

Rudenį vyko įvadinis numatomos psichoterapeutų programos seminaras, kurį vedė Gerhard Baumer. Keista, bet šis vokiečių psichoterapeutas iš Berlyno, ICASSI valdybos narys, yra visų veikiančių institute programų starto krikštatėvis. Jo asmenyje puikiai susijungia pasaulinės IP visuomenės pagalba mūsų institutui.

Ketvirtieji instituto gyvenimo metai - lyg plaukiojimas užsekusiame ežere, be irklų, be aiškaus kelionės tikslo, nors svarbių įvykių, kaip matome - netrūko.

2005-tuosius pradėjome IPI 5-tų gimimo metinių šventimu. Šventėje dalyvavo visų grupių studentai, dėstytojai, LIPD nariai. Vėl grįžo pakili nuotaika, buvo kuriami planai- organizuoti buvusių studentų klubą, įtraukti į dėstytojų komandą buvusius instituto studentus ir kt.

Kovo mėnesį institute pradėjo mokytis 6 - oji 16 - kos studentų grupė.

Tuo metu tapo visiškai aišku, kad jokio finansavimo iš valstybės ar Europos paramos fondų institutas negaus. Kita vertus - turėjome jausmą, kad mus, kaip mamas, užsienio profesionalai gali mokyti, kaip veikti audringoje jūroje, sėdint būriniame laive, tačiau jie neprivalo, o ir negali toliau su mumis ieškoti nežinomų krantų. Mes turim mokėti pačios susigauti žuvį maistui, kaip moko senoji rytų išmintis.

2005 05 13 dieną 26 psichologai pasirašė studijų instituto psichoterapeutų programos sutartį. Dr. Med Gisela Eife ir dr. Karl Heinz Witte skaitė viešą paskaitą Vilniaus universitete ir pradėjo mokymus IPI psichoterapeutų programoje. Ši analitikų pora iš Miuncheno iki šiol yra aktyviausi programos koordinatoriai ir buriavimo instruktoriai - be asmeninės analizės ir supervizių, jie dalyvauja priimdami egzaminus Lietuvoje, vesdami techninius seminarus, agituodami vokiečių kolegas, motyvuodami juos kelionėms į dar menkai pažįstamą kraštą.

2005 metais įvyko dar dvi psichoterapeutų programos sesijos. Jas vedė Werner Morbach ir Albrecht Schotke.

Albina Kepalaitė, viena iš naujos programos dalyvių, dalyvavo IAIP konferencijoje Turine. Ji nuvežė IAIP valdybai pasiūlymą sekančią tarptautinę konferenciją organizuoti Lietuvoje.

Išplaukėm į platesnius vandenis, pajutome povandenines sroves. Realia tapo galimybė, suorganizuoti kongresą Lietuvoje. Šią idėją aktyviai palaikė Horst Groener - ilgametis Lietuvos IP gerbėjas.

Ilgas buvimas kartu įnešė įvairius vidinius konfliktus. Vėl reikėjo permainų. Buvo perorganizuota konsultantų programos dalykinė pusė - studentai gavo studijų knygeles - palengvino kuratorių ir direktorės darbą. Buvo nuspręsta, kad Aušra Trimonytė, besimokanti psichoterapeutų programoje ir Alma Jarutienė, baigusi

konsultantų programą, prisijungs prie konsultantų programos dėstytojų kolektyvo. Institutas pasirašė nuomos sutartį su Rasa Bieliauskaite, Pamėnkalnio patalpų savininke. Pirmą kartą istorijoje kūdikis apsigyveno nuolatinuose namuose.

Konsultantų programoje seminarus vedė kvalifikuoti vokiečių konsultantai- Irena Weidelener, prof. Hans Josef Tymister mūsų, nuolatinis draugas ir kolega prof. Roy M. Kern.

2005-ieji - ryškūs dviejų savarankiškų programų pasidalijime: subrendo konsultantų, gimė - psichoterapeutų programos. 2006-tuosius pasitikome jau dvistiebiame burlaivyje, kuris dreifavo gana ramiuose šiltuose vandenyse.

ŠEŠTIEJI IR SEPTINTIEJI METAI

2006 metais nuspręsta nerinkti naujos konsultantų programos grupės. Metų viduryje persvarstytas ir patvirtintas naujas konsultantų programos turinys, nauji reikalavimai. Norėjos geriau pasiruošti naujiems iššūkiams, kuriuos žadėjo psichoterapeutų programa. John Friedel, prof. Hans Josef Tymister, Ed.D. JoAnna White (USA) - konsultantų programos dėstytojai, kurie 2006-aisias dirbo institute.

Psichoterapeutų programa įgavo pagreitį: mums dėstė dr. Hans Jurgen Lang, Albrecht Stadler, Anna-Els Stadler, dr. Wolfgang Lemmel, Karin Heidenreich-Lemmel, Christian Euringer, Anna Peter, Manfred Gehringer.

2006 metų kovo mėnesį LIPD ir IPI pasirašė bendradarbiavimo sutartį. Pagrindinis susivienijimo motyvas - IAIP nutarimas organizuoti 2008 metų kongresą Lietuvoje. Buvo išrinktas organizacinis kongreso komitetas.

2006 metų rudenį į asmeninę terapiją Miunchene jau išvažiavo 5 psichoterapeutų programos studentės. Danguolė Čekuolienė - penktoji, kuri susitarė su Anna- Els Stadler dėl asmeninės analizės. Miuncheno A. Adlerio instituto dėstytojai vedė intensyvias supervizijų grupes. Susitarta dėl internetinių asmeninės analizės ir supervizijos valandų su Skype programa. Pirmieji analizę internetu metų pabaigoje pradėjo: dr. med. Gisela Eife ir dr. Karl Heinz Witte ir keturios programos studentės - Erika Beržinienė, Rasa Bieliauskaitė, Edita Briedienė, Eglė Zubienė. Šis bendravimas tęsiasi lyg šiol.

Miunchene įvykęs studenčių ir Miuncheno instituto dėstytojų bendras susirinkimas (pav. Nr.4) iškėlė ir atskleidė bendradarbiavimo sunkumus, požiūrių skirtumus. Labai konstruktyvių nutarimų nebuvo priimta dėl to, kad tiek viena, tiek kita pusė tuo metu neturėjo aiškių tolimesnio bendradarbiavimo gairių. Tačiau buvo apsvarstyti kai kurie svarbūs klausimai - tarpinis psichoterapeutų programos dalyvių egzaminas ir jo reikalavimai, supervizinių valandų reikalavimai ir pan.

Metų pabaigą sutikome bangas skrodžiančiame, gerai valdomame laive. Nežinojom, kas mūsų laukia kitamet...

2007 –tieji pasitiko įprastais darbais. Susirinko nauja - jau 7-oji konsultantų programos grupė, kuri mokslus pradėjo naująja programos redakcija.

Dr. Med. Gisela Eife ir dr. Karl Heinz Witte, Albrecht ir Anna- Els Stadler vedė techninius seminarus ir asmeninę terapiją psichoterapeutų programos studentams. Vyko sesijos, kurias vedė psichoanalitikės Anne- Els Stadler ir dr. Dorothee Kollman bei Ellen Behrmann-Zwehl ir dr. phill. Heiner Sasse.

Dvidešimt vienas psichoterapeutų programos studentas išlaikė tarpinį programos egzaminą raštu pas psichoanalitikės Anne- Els Stadler, dr. Dorothee

Kollman ir žodžiu pas dr. Med. Gisela Eife ir dr. Karl Heinz Witte, Albrecht ir Anne-Els Stadler.

Konsultantų programos svečiai - Baerbel Husmann, prof. Hans Josef Tymister. Pačių studentų iniciatyva seminarą vedė Samuel Schuerer.

IAIP kongreso organizavimo fronte vyko gana vangūs, bet sistemingi paruošiamieji darbai.

Gana netikėta krizė ištiko tuo metu, kai vokiečių mokytojų pasiūlymu buvo nuspręsta, kad tolimesnes profesinės priežiūros, literatūros studijų, asmeninės analizės ir kitus programos vykdymo priežiūros reikalus patikėti kuruoti penkioms programos studentėms, kurios turi asmeninę terapiją, supervizijas ir yra išlaikiusios tarpinius egzaminus. Jos buvo pasiūlytos kaip galimos supervisorės kitiems programos studentams. Taip buvo išreikštas pasitikėjimas Erika Beržiniene (Kern), Rasa Bieliauskaite, Edita Briediene, Danguole Čekuoliene, Egle Zubiene. Daug nepasitenkinimo naująja tvarka išreiškė likusieji programos studentai. Tame tarpe buvo ir dalis instituto steigėjų - mamų. Nusprendėme, kad galime bandyti išspręsti krizę, pasitelkdami profesionalą iš šalies, kuris atliktų moderatoriaus funkciją. Psichoanalitikė Sigita Ašvydienė puikiai tiko šiam vaidmeniui. Grupinis darbas padėjo: pakeista instituto valdymo struktūra bei apibrėžtos kiekvienos dalies funkcijos. Šiuo metu instituto struktūrą sudaro du atskiri mokymo komitetai, kurie kuruoja konsultantų ir psichoterapeutų mokymo programų funkcionavimą.

Laivas vėl išskleidė bures.

Pav. Nr. 4, Susitikimas Miunchene, 2006

AŠTUNTIEJI METAI

2007 metų pabaiga - 2008 metų pradžia - intensyvus IAIP kongreso organizavimo periodas. Organizacinis komitetas - darniai dirbanti komanda, kurios galva - dr. Rasa Bieliauskaitė, demonstruojanti asmenines savybes - sutelktumą, koncentraciją, tikrą pasitikėjimą, nuoširdų palaikymą. Dirbdamas toje komandoje

kiekvienas pasitikrina savo stipriasias savybes ir atranda naujų. Skaitydama šį pranešimą konferencijoje jau žinosiu, kaip laikosi mūsų laivas, ar teisinga kryptis pasirinkta, ar laikomės kurso.

Negaliu nepaminti, kad IAIP kongreso organizavimas neužgožė instituto veiklą. 2008 metų vasario mėnesį pradėjo mokytis 8 konsultantų programos grupė, psichoterapeutų programos studentai turėjo 11-ąją sesiją, kurią vedė dr. Wolfgang Lemmel ir Karin Heidenreich-Lemmel.

Visiems studentams tirta kojos, pagalvojus apie laukiančius egzaminus.

Turi mūsų institutas ir neišspręstų rūpesčių: laukia nepasirašyta sutartis su Vokietijos kolegomis; reikia ieškoti būdų, įgalinčių legalizuoti ir, valstybėje veikiančių įstatymų pagrindu, įtvirtinti išduodamų pažymėjimų statusą. O kur dar visi kiti, einamieji sunkumai... Bet... Laivas plaukia.

Noriu dar grįžti į pranešimo pradžią, kur uždaviau klausimą - ar mes statytojai, ar augintojai? Manau, kad vienintelis atsakymas - mes kūrėjai. Statome savo institutą, kad jame augtų nuostabus parkas. Esu pilnai įsitikinusi, kad mūsų kūdikis - IP institutas, sulaukė 8 gimtadienio klestėdamas, todėl, kad nors ir sunkiomis sąlygomis augintas, bet jautė tėvų bendrumo jausmą ir veiklos tikslingumą, visų Jūsų dėmesį, bendrumo jausmą ir įvairiopą pagalbą. Statėme ir auginame. Kūrėjai vieni kitus atpažįsta!

Esu labai dėkinga Lilijai Lasauskienei, kuri nuo 2001 metų kovo mėnesio iki 2006 metų rugpjūčio mėnesio išleido 23 LIPD informacinius laikraščius. Juose rasta informacija rėmiausi, rašydama šį pranešimą. Instituto direktorė, Silvestra Markucienė, leido pasinaudoti IPI susirinkimų protokolais, kurie mane taip pat sugrąžino į praėjusius metus. Ačiū ir jai. Myliu visas IP instituto steigėjas- mamas. Ačiū, kad esat.

A. Adleris sakė, jog „viskas galėjo būti ir kitaip“. Tai tėra subjektyvi istorija, kurią papasakojau aš,